

בעית משך האימון הצבאי — ודוגמת צרפת

„תחת הדגל“ חיל גדול ביותר, כדי שאפשר יהיה להדוף מיד כל נסיגות-התקפה. כשנסתיימה המלחמה נקבעה תקופת השירות לשנה אחת, ואילו עתה, מחמת התמורה הכלכלית, (משנתמעטה השפעתו של דה-גול וחוגו על מדיניות צרפת) עומדים לצמצם את זמן השירות לעשרה חדשים בלבד. נסיון השנים הקרובות יוכיח באיזו מידה יספיק פרק-זמן זה לאימון החייל בושק המורכב והרב של הצבא החדש, שלא לדבר על אימונו הסקטיבי סודי. אין ספק, כי אחת המסקנות תהיה התייחסות על שימוש בחיילי-חובה (שוב — בימים כתיקונם) רק בשטחי המטרופולין עצמה (ובחבלים של צפון-אפריקה הסמוכים אליה ומזהים עתה מעין אחרות צבאית, ובחלקם — אף אדמיניסטרטיבי-מדינית אחת). ומכאן תוסק בודאי, גם המסקנה השנייה: להרבות בחיילים-מומחים, לשירות ממושך ובשכר הולם — ודוקא ברוחה של תר-דה-גול הצבאית — וקודם כל, לשירות בשטחים המרוחקים (שהם גם הסוערים), כגון הורסיין ומדאסקר.

בשנה האחרונה, כשכל העולם כולו עבר מתנאי מלחמה למצב של ראשית בינוים של הצבאות לימי-שלום, רבו הבירורים והויכוחים בשאלת משך השירות הצבאי — לבגי שיעור הזמן הנחוץ להכשרתו של חייל למלחמה. ההנחה המקובלת על זעת הכל היא, כי מטעמי הכלכלה הלאומית וצרכי הפרט אין להאריך, בימי שלום, את השירות בצבא יותר מכפי הזמן הנחוץ להשגת כושר צבאי תכליתי. שאלה זו חריפה משתי הבחינות (הלאומית-כלכלית והאישית-הפרטית) באנגליה, שהיא חסרת מסורת של שירות-חובה של קבע בימים כתיקונם. בצרפת, שהיא כמעט אם המסורת הזאת, החרף בזמן האחרון ביהוד הצד המשקרי הכספי. מצב זה הולך עם תירוש-מיסורו, שמעצמות אירופה הגדולות, בעלות המסורת הצבאית, לא ידעו כמותו.

בשעתו נתגלע בצרפת ריב מדיני פנימי חריף בשל קיצור זמן השירות משלוש שנים לשנתיים; והיו גם נסיגות של שיה לשרות של שלוש שנים, מתמת הצורך להחזיק

„חוד-החנית“ — תרגיל לצמרת הצבא הבריטי

גיות, בסרטי-ראינוע ובתצלומים. במסגרת התרגיל נכללו גם תכנון מנהלתי וארגון-איתות לפרטיהם. נוסף על הבעיות המיוחדות לתרגיל מסוג זה, נזקרו ונדונו בבירורים גם בעיות אחרות, רחבות יותר ובעלות השפעה כוללת הרבה יותר. יצוין, כי מחמת מסיבות-הזמן נקטו באמצעי-הזיהוי בלתי-רגילים כדי לשמור על שלום המשתתפים ועל הבניינים והשטחים שבהם נערך, וגיטו לשם כך כוחות המשטרה הצבאית לרוב.

בשם זה הוכתר כינוסם של 180 הקצינים הגבוהים של הצבא, הצי וחיל-האוויר מכל רחבי הקיסרות הבריטית, אשר נערך (בסוף אפריל ובראשית מאי) ב„קולג'יה-המטה“ שבקאמברלי (דרום-אנגליה), בראשותו ובניצוחו של הפלד-מרשל מונטגומרי. הכינוס, שנושאו המרכזי היה „השפעת כל-יהיון החדשים על הנהלת אופרציות שלובות (1) בעתיד“ היה מוקדש ללימוד הבעיות ולבירורן. עצם התרגיל „חוד-החנית“ עסק בהבהרת הלקח לאופרציות שלובות לאור נסיון-המלחמה.

בשעת עריכת התרגיל רב היה השימוש בתב-

(1) דהיינו, תוך שילוב כוחות הצבא, הצי וחיל-האוויר.

צבא ארצות-הברית בהצטמקותו

חיל-הרגלים בהיקף מספיק, והנה, ההג"ד שבין ה"מצבה" הקיימת ל"תקן" הנדרש: ישנם 53,000 איש-רגלי לעומת 139,000 לפי התקן. כמסקנה מנאת גורו על שלושה-רבעים מעובדי משרד-הצבא למיניהם לעבור לשרת כחיל-רגלים. באחד מנאומיו האחרונים של הגנרל איזונהאואר, ראש המטה, נאמר כי "בכל מרחבי היבשת ישנן לגורק שתי דיביזיות-רגלים, ולו נודמנו לנו מצבי חירום אי אפשר היה להוציאם לשירות-שדה בטרם עכור ששים יום".

אכן, "צבא-הצי" האמריקאי, — המתקן אמנם, בכל לפעולות יבשה תקינות, אך לופת-קידים מיוחדים משלו במסגרת הארגונית של הצי, ונתון לפיקודו של הצי — אף הוא מונה שתי דיביזיות "חילי-צי" שלמות, ואת אלה יש אמנם לראות בתורת "כח ההתערבות" האמריקאי, המוכן להופיע בכל שעה. אך אין זה כוח רב לגבי מעצמה עולמית.

דעתה של מפקדת חיל-האוויר האמריקאי (ודאי דעה שצד של נקצות-מקצוע מצוי בה), על כוחות האוויר העומדים לרשות ארצות-הברית אומרת: "טובים, אך בלתי מספיקים". אך עם כל אלה, אין בשום פנים לזלזל ב"יכולת המלחמה (וכנראה — גם לא ב"כושר-האיום") של ארצות-הברית. אך יש בנתונים אלה כדי לשפוך אור על מידת נכונותן (ותכונתן) לקראת התנגשות רבתי בעתיד לא-רחוק.

לפי סיכום הידיעות מן העתונות הכללית והמקצועית באמריקה, מתחיל לבלוט ביותר ההפרש שבין הפוסנציאל הטכני-הצבאי העצום של ארצות-הברית (ביכולת הפגיעה למרתק, בכל הנוגע לחיל מפציצים כבד—מזה, ולקלעים מנוהלים) — מזה, בצירוף נשק-האטום) לבין ה"יש" הצבאי המאורגן והקיים בפועל. כוחותיה-ביבשה האמריקאיים שבגרימניה לא זו בלבד שצומצמה הרבה אלא גם המבנה שלהם שונה, והם הפכו להיות ג'נדרמריה צבאית, שהיא אמנם בעלת כוח מחקר רב, בתחום תפקידיה, אך מותאמת פחות להופעה צבאית כקנה מידה גדול. בסימן הצימצומים עומד גם צבא הכיבוש שביפן, ואלו גרעין כוחות-המיד הצבאי, זה השווה במטרות-פולין רחוק מלהתאים לתכנית המפקדה האמריקאית.

עם מהלך שחרור החיילים מהצבא — לעומת מספרי ההתנדבות לשירות בצבא הסובייטי (ב) תוך זה ההתנדבות-מחדש של חלק מן המשתחררים — הולך צבא ארה"ב עתה ומפסיד, על אף כל להטי תעמולת החיול, כעשרת אלפים איש מידי חודש. לפי התכנית לחיול "המתנדבים" הניחה, כי ל"ו ביולי שנה זו ימנה הסך-הכל של כוחותיה המזוינים של אמריקה 1,070,000 איש. ואלו במאי היו לרק בשליש ממספר הזה. מאז היה קושי מיוחד לקיים את חשיבות

בלבו של כל אזרח אנגלי ישר עוד מהבהב הניצוץ של אותה אש קדומים, שיקדה בלב מילטון וקרומול. לפו ניצוץ זה, באומץ ובלי פחד. העם שבאזניו לא השמיע נלסון אלא את המלים הפסוקות: "היום מצפה אנגליה מכל אדם שימלא את חובתו" — לא הושחת ע"י קו המדיניות המסולף, הבלתי מוסרי והרופף, של הדיפלומטיה, ולא יושחת לעולם. דברו אליהם על החובה הגדולה — — —

— — — אמרו להם, כי יש באנושות אחדות של חיים וזו לא תניח כי יעשו את הרע, או יסבלוהו — בלי שתוצאותיו תפגענה, במקדם או במאוחר, באנושות כולה.

מתוך מכתבו של מאציני אל יושב ראש האספה למען פולין בפריז (1853)